

Ara sóc jo que este molt trist, Manies,
no pensava pas que t'ho freqüentia diria
i faria qualsevol cosa per treure't del cap
aquesta idea de la meua desconfiança.

És possible que ho crequis sincerament?
No creus que el meu comportament, o
questa recatada carta són testimonis que
jo no penso tal cosa de tu?

L'he expansat, i com tot el que
jo he escrit i tornat a les meues mans, la
trobo sergillament soliosa; però m'ha tran-
quillitzat el veure que en parlar d'aquest
punt et deia: Si et vulgues fer culpable, et
diria el que no penso.

Com Manies, jo no tinc que dir més

Oh! suppo que amb lo altre, rebem l'apropietat!

llevat de tu papiu llegir el que no li
interessa. Si jo et demanava de desfer-
te d'aquesta carta, es papiu sentiria com
no et pots imaginar que si no veni, una
altra dia et perquisim fer mal. Tu ma-
teix ahir un dia, per potrer les tomates
llegir d'entre papiu de dia, o d'entre un any.
Potrer no sigui; pero com que jo ho faig, et
que aduertes que ho faci un altre. E' per
aquesta raon, continua que jo tinc pa. Ara,
no t'has molestat papiu et, no es bona
persona per no fer ho, despres, ara podrem de
fer tot els malabuts que perquisim sopir. no
fero no que acostumar me a l'idea que un
altre dia, ella tingueris la culpa de la nostra
separaci. Crec que no ho fet lo de parlar te
d'aquesta cosa i l'unica soluci que veig per
oblidar ho, es treure els testimonis del meu. de
totes maneres, com que has tocat l'unica fibra
sensible, la de la desocupaci, per demostrar te
com i lluny de mi aquesta idea, et tinc les
cartes, papiu ben lliurement, en fari el que vulguis.

Bon dia - Mireia